

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/38848 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appelllant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 13 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appelllant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 16 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appelllant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelllant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

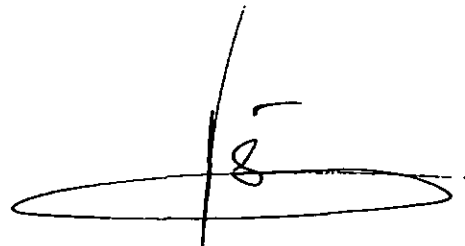
Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

154.

Verzonden:

26 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/38848

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Ghanese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. F.W. Verweij,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. I.L.B. Venghous

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 10 februari 2006, heeft verweerder de aanvraag van eiser, tot het verlengen van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "arbeid in loondienst bij " afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 13 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/38850.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 januari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 13 juli 2006 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van het volgende.
Eiser is op 11 augustus 1995 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij echtgenote". Deze verblijfsvergunning is verleend met ingang van 11 augustus 1995, met een geldigheidsduur tot 10 juli 1996, welke vervolgens jaarlijks is verlengd. Bij beslissing van 15 mei 1998 is bovengenoemde beperking gewijzigd in de beperking "arbeid in loondienst". Op 14 augustus 2002 is aan eiser een nieuw verblijfsdocument verstrekt waarbij de beperking van de verblijfsvergunning is gewijzigd in "arbeid in loondienst bij". Voorts is hierbij de oorspronkelijke geldigheidsduur teruggebracht van 3 oktober 2005 naar 4 augustus 2005. Op 13 juni 2005 heeft eiser de onderhavige aanvraag om verlenging van zijn verblijfsvergunning ingediend.
3. Verweerder heeft de aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning onder de beperking "arbeid in loondienst bij" afgewezen – kort gezegd – omdat eiser niet meer voldoet aan de beperking waaronder de vergunning is verleend.
4. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder eiser ambtshalve op grond van artikel 3.4. derde lid, van het Vb 2000 in het bezit had moeten stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking voortgezet verblijf, nu verweerder in het bestreden besluit in wezen erkent dat eiser hiervoor in aanmerking komt. In ieder geval had verweerder de aanvraag moeten inwilligen onder de beperking "arbeid in loondienst", nu wegens het faillissement van het bedrijf geen naam van een bedrijf kon worden ingevuld. Die mogelijkheid bestaat volgens eiser door met toepassing van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het beleid zoals neergelegd in hoofdstuk B5/2.4 juncto B5/3.2.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). In het bezwaarschrift is hierop al uitdrukkelijk gewezen, maar verweerder heeft verzuimd in het bestreden besluit hieraan een motivering te besteden. Daarbij acht eiser tevens van belang dat hij er in is geslaagd wederom werk te vinden. Voorts is namens eiser betoogd dat de handelwijze van verweerder van onbehoorlijk bestuur getuigt, nu eiser niet is geïnformeerd over de verblijfsrechten die hem zouden kunnen toekomen. Tenslotte is aangevoerd dat verweerder stelt niet te weten waarom op 14 augustus 2002 een nieuw verblijfsdocument is verstrekt, zodat ook niet kan worden gesteld dat op terecht gronden de beperking van het verblijfsdocument is aangepast. Er bestond volgens eiser geen rechtsgrond om de beperking te wijzigen. Bovendien is ook de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning om onduidelijke redenen teruggebracht van 3 oktober 2005 naar 4 augustus 2005. Verweerder had eiser in dit verband dienen te horen nu dit een verslechtering van eisers verblijfspositie inhoudt.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4. eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) zijn de voornaamste beperkingen genoemd. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning onder een bepaalde beperking in aanmerking te komen, zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000).

7. Ingevolge artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen indien niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend.

8. Ingevolge artikel 3:31, eerste lid, van het Vb 2000 wordt, voor zover van belang, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met inachtneming van het tweede lid en de artikelen 3.33 en 3.99 tot en met 3.104 van het Vb 2000, onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst verleend aan de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitsgenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder e, van de Wet arbeid vreemdelingen (Wav) is afgegeven.

9. Ingevolge hoofdstuk B1/2.2.7 van de Vc2000 zal, wanneer niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend, op grond van het vreemdelingenrecht (artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 3:31, eerste lid, van het Vb 2000) een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning (onder een beperking verband houdende met arbeid in loondienst) worden afgewezen.

10. De rechtbank stelt vast dat eiser tot 4 augustus 2005 in het bezit was van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "arbeid in loondienst hij". De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft geweigerd de aan eiser verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder voornoemde beperking te verlengen, nu uit de stukken blijkt – hetgeen zijdens eiser ook niet wordt betwist – dat eiser ten tijde hier van belang niet meer werkzaam was bij het bedrijf Eiser voldeed derhalve niet meer aan de beperking waaronder de vergunning is verleend. De stelling van eiser in beroep dat verweerder de aanvraag had moeten inwilligen onder de beperking "arbeid in loondienst" door af te wijken van het beleid zoals neergelegd in B5/2.4 van de Vc 2000, leidt niet tot een ander oordeel. Dit laat immers onverlet dat eiser ten tijde hier van belang werkloos was en derhalve niet (meer) voldeed aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend. Het niet voldoen aan de beperking is een afwijzingsgrond die – zoals uit het voorgaande blijkt – is gebaseerd op artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 juncto artikel 3:31, eerste lid, Vb 2000, zijnde een algemeen verbindend voorschrift, waarvan niet met toepassing van artikel 4:84 van de Awb kan worden afgeweken. Gelet hierop kan ook niet worden gezegd dat aan het bestreden besluit een motiveringsgebrek kleefte omwille van het feit dat verweerder heeft verzuimd een motivering te besteden aan hetgeen in dit verband in bezwaar is aangevoerd. Aan de omstandigheid dat eiser thans weer werk heeft kan gelet op het ex-tunc karakter van de rechterlijke toetsing in heroop geen betekenis worden toegerekend bij de beoordeling van het bestreden besluit.

11. Hetgeen eiser overigens in beroep heeft aangevoerd kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

12. Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 27 oktober 2005 (JV 2005/467) blijkt dat de vreemdeling bij zijn aanvraag om een

verblijfsvergunning het specifieke verblijfsdoel, in verband waarmee hij in Nederland wenst te blijven, dient op te geven, opdat onderzocht kan worden of een, en zo ja, welke aan de vergunning te verbinden beperking van toepassing is. Aldus komt vast te staan, aan welke vereisten voor vergunningverlening moet worden voldaan. Eiser heeft een aanvraag ingediend om verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "arbeid in loondienst bij"

" Reeds hierom faalt het betoog van eiser in beroep dat verweerder hem in bezit had moeten stellen van een verblijfsvergunning onder de beperking "voortgezet verblijf" dan wel onder een andere beperking op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Ook de stelling dat verweerder hiertoe ambtshalve had moeten overgaan kan niet slagen, omdat de mogelijkheid van verweerder om ambtshalve verblijfsvergunningen te verlenen wettelijk is beperkt tot de verlening van verblijfsvergunningen onder de in artikel 3.6 van het Vb 2000 genoemde beperkingen. Voorts constateert de rechtbank dat eiser voornoemde argumenten niet in bezwaar heeft aangevoerd, zodat verweerder hierop in het bestreden besluit ook niet heeft kunnen reageren. Van een motiveringsgebrek ten aanzien van dit punt kan dan ook geen sprake zijn. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat verweerder – vanwege het faillissement van – de aanvraag van eiser had moeten interpreteren als een aanvraag onder een andere beperking, dan wel dat verweerder eiser in de gelegenheid had moeten stellen een ander verblijfsdoel bij zijn aanvraag op te geven, zoals eiser ter zitting heeft betoogd. Het is immers aan eiser om bij zijn aanvraag om een verblijfsvergunning het specifieke verblijfsdoel, in verband waarmee hij in Nederland wenst te blijven, op te geven. Gelet op voorgaande overwegingen volgt de rechtbank eiser evenmin in zijn stelling dat verweerder, door eiser niet te informeren over de verblijfsrechten die hem zouden kunnen toekomen, heeft gehandeld in strijd met beginselen van behoorlijk bestuur.

13. Ten aanzien van hetgeen eiser heeft aangevoerd over het nieuwe verblijfsdocument dat hem op 14 augustus 2002 is verstrekt en waarbij om onduidelijke redenen de geldigheidsduur is teruggebracht en de beperking is gewijzigd van "arbeid in loondienst" in "arbeid in loondienst bij", overweegt de rechtbank dat dit geen rol kan spelen bij de beoordeling van het bestreden besluit. Vast staat dan ten tijde van het verstrekken van het nieuwe verblijfsdocument op 14 augustus 2002 de Vw 2000 van kracht was, ingevolge welke wet een verblijfsdocument verband houdend met arbeid in loondienst wordt voorzien van de beperking "arbeid in loondienst bij . . . (naam werkgever)", zoals beschreven in hoofdstuk B5/2.4 van de Vc 2000. Voorts is niet gebleken dat eiser tegen deze beslissing een rechtsmiddel heeft aangewend, zodat er van dient te worden uitgegaan dat deze beslissing in rechte vast staat. Eiser kan niet in de onderhavige procedure om verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning onder de beperking "arbeid in loondienst bij " opkomen tegen de eerdere (aan deze aanvraag voorafgaande) wijziging van de beperking en het terugbrengen van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning. Nu het beroep op de hoorplicht eveneens betrekking heeft op de (aan deze aanvraag voorafgaande) wijziging van de beperking en het terugbrengen van de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning op 14 augustus 2002, kan ook die grief geen rol spelen bij de beoordeling van het thans bestreden besluit.

14. Ook overigens ziet de rechtbank geen aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen.

15. Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep ongegrond is.

AWB 06/38848

5

16. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

17. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/38848

6

Bestissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H.J. Ronders als griffier op 13 april 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPSE KONFORME
De griffier van
de rechtbank
semin/besluitrecht
mr. H. Ronders

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat hij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **16 APR. 2007**

PAR A NOEL

advocatenkantoor

mr. h.k. jap-a-joe
advocaat en procureur
candidaat notaris

mr. r. veerkamp

mr. h.s.k. jap-a-joe

mr. drs. a. boumanjal

mr. f.w. verweij

mr. dr. m.i. jap-a-joe blagrove

advocaten en procureurs

utrecht,

14 mei 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak

van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC 'S GRAVENHAGE

Tevens per fax 070-3651380

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ wonende te _____ terzake dezer domicilie kiezende te
Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur Mr. F.W.
Verweij, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger
beroepschrift ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
(zittinghoudende te s'-Hertogenbosch) d.d. 13 april 2007. Een kopie van de uitspraak
gaat hierbij.

dat de zaak betreft: regulier vreemdelingenrecht;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd door appellant, geboren op 9 juli 1953, vreemdeling van Ghanese
nationaliteit;

dat hij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat zijn grieven luiden als volgt:

postadres: postbus 13244 3507 le utrecht
bezoekadres: maliestraat 5 3581 sh utrecht
telefoon: 030 233 12 30 fax: 030 231 91 09
e-mail: japajoe@ision.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2906	B 14 MEI 2007
ZAAKNR. 2007-3363	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

BAR A NER
advocatenkantoor

GRIEF 1

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen en op grond daarvan beslist zoals is weergegeven in de bestreden beschikking sub 12:

"Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat verweerder – vanwege het faillissement van – de aanvraag van eiser had moeten interpreteren als een aanvraag onder een andere beperking, dan wel dat verweerder eiser in de gelegenheid had moeten stellen een ander verblijfsdoel bij zijn aanvraag op te geven, zoals eiser ter zitting heeft betoogd. Het is immers aan eiser om bij zijn aanvraag om een verblijfsvergunning het specifieke verblijfsdoel, in verband waarmee hij in Nederland wenst te blijven, op te geven."

Toelichting:

Vast staat dat appellant ten tijde van onderhavige aanvraag tot verlenging niet meer werkzaam was en ook niet kon zijn bij daar dit bedrijf failliet was verklaard. Dat appellant ten tijde van deze aanvraag niet meer aan de beperking voldeed kan hem derhalve niet worden toegerekend. Verweerder had appellant redelijkerwijs moeten wijzen op het feit dat verlenging onder dezelfde beperking niet mogelijk was en kon niet zonder meer overgaan tot afwijzing van de aanvraag met als gevolg dat appellant na een verblijf in Nederland van 11 jaren binnen 28 dagen het land zou moeten verlaten.

De verwijzing door de rechtbank naar de uitspraak van UEA College d.d. 27 oktober 2005 (JV 2005/467) snijdt geen hout. In deze uitspraak ging het om een situatie waarin geen specifiek verblijfsdoel was opgegeven. Een dergelijke situatie is hier niet aan de orde.

Het komt hierop neer dat van verweerder verwacht mag worden dat zij zich niet al te bureaucratisch opstelt (zoals in casu het geval) wanneer evident is dat een bij aanvraag aangekruist verblijfsdoel in feite een andere had moeten zijn daar verlenging onder dezelfde beperking vanwege oorzaken gelegen buiten de persoon

WAR A NOE

advocatenkantoor

van de aanvrager, niet (meer) mogelijk is. Het moet voor de burger mogelijk blijven om zonder rechtskundige bijstand een aanvraag voor verlening van een verblijfsvergunning aan te vragen. De rechtbank heeft zulks onvoldoende onderkend.

GRIEF 2

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen en op grond daarvan beslist zoals is weergegeven in de bestreden beschikking sub 13:

*"Ten aanzien van hetgeen eiser heeft aangevoerd over het nieuwe verblijfsdocument dat hem op 14 augustus 2002 is verstrekt en waarbij om onduidelijke redenen de geldigheidsduur is teruggebracht en de beperking is gewijzigd van "arbeid in loondienst" in "arbeid in loondienst bij
" overweegt de rechtbank dat dit geen rol kan spelen bij de beoordeling van het bestreden besluit. Vast staat dan (sic) ten tijde van het verstrekken van het nieuwe verblijfsdocument op 14 augustus 2002 de Vw 2000 van kracht was, ingevolge welke wet een verblijfsdocument verband houdend met arbeid in loondienst wordt voorzien van de beperking "arbeid in loondienst bij... (naam werkgever)" zoals beschreven in hoofdstuk B5/2.4 van de Vc 2000. Voorts is niet gebleken dat eiser tegen deze beslissing een rechtsmiddel heeft aangewend, zodat er van dient te worden uitgegaan dat deze beslissing in rechte vast staat.*

Toelichting:

De rechtbank geeft de invoering van de nieuwe Vreemdelingenwet in 2001 als verklaring voor het feit dat eiser 14 augustus 2002 plots een verblijfsdocument onder de beperking "arbeid in loondienst bij
" verleend is terwijl verweerder zelve geschreven heeft dat "uit het departementale dossier niet duidelijk is wat de reden is geweest waarom aan betrokkene op 14 augustus 2002 een nieuwe (sic) verblijfsdocument is verleend. Mogelijk dat dit te maken heeft met

J.A. NEE

advocatenkantoor

vermissing van het verblijfsdocument."

Als verweerder niet weet waarom een beperking is aangepast kan de rechtbank niet zelf in de plaats daarvan haar motivering stellen. Zij treedt hiermee buiten de grenzen van haar bevoegdheid.

Voorts is deze wijziging wel degelijk relevant nu de Vc voorschrijft in B5/3.2.2 dat na drie jaar in het bezit te zijn geweest van een vtv voor arbeid, een vtv onder de beperking "Arbeid vrij toegestaan". TWV niet vereist". Dat verweerder zelve een onjuiste invulling heeft gegeven aan de eigen regelgeving kan bezwaarlijk afgedaan worden met de mededeling dat eiser geen bezwaar gemaakt tegen de wijziging van de beperking van zijn verblijfsvergunning. Het is niet eens duidelijk of eiser überhaupt een beschikking terzake heeft ontvangen waartegen bezwaar openstond. Verweerder weet zoals gezegd zelf niet eens waarom appellante destijds een nieuw document is verstrekt. De rechtbank heeft zulks ten onrechte niet erkend.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellante in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaat-gemachtigde

